

reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. EF-domstolens dom i sag C-370/90, Singh, Saml. 1992 I-4265.

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien indtog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat.

Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat.

Det bemærkes, at Storbritannien gjorde gældende overfor Domstolen, at en sådan ret til ophold for ægtefæller ville medføre en større risiko for den form for misbrug, der er knyttet til proformaægteskaber. Hertil bemærkede Domstolen, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Det følger således af dommen, at en dansk statsborger, der har arbejdet i en anden medlemsstat, som udgangspunkt vil have ret til at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark for at arbejde eller drive selvstændig virksomhed.

Jeg har ikke noget grundlag for at bekræfte spørgerens opfattelse af, at Sverige og Danmark udlægger EU-retten forskelligt.

Spm. nr. S 2936

Til integrationsministeren (20/8 02) af:
Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor det ser ud til at være meget vanskeligt for cubanere at få turistvisum til Danmark, og vil ministeren herunder oplyse, hvor mange henholdsvis afslag og godkendelser til turistvisum, den svenske ambassade på Cuba har givet til cubanere, som ønsker at besøge Danmark?«

Svar (6/9 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Udlændingestyrelsen har oplyst, at der ikke findes en dansk viseringsbemyndiget repræsentation i Cuba, og at Danmark i stedet har indgået en repræsentationsaftale med Sveriges ambassade i Havana, hvorefter cubanske statsborgere, der ønsker at besøge Danmark, kan indgive ansøgning om visum til Danmark på den svenske ambassade i Havana, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 2. Repræsentationsaftalen indebærer, at afgørelsen af, hvorvidt cubanske statsborgere kan meddeles visum til Danmark, træffes efter de svenske regler for meddelelse af visum. Kan der efter de svenske regler ikke meddeles visum, afvises visumansøgningen, og ansøgeren henvises til at indgive ansøgningen på den nærmeste danske repræsentation.

En cubansk statsborger, som måtte vælge at indgive en visumansøgning til en dansk repræsentation, efter at den pågældendes visumansøgning er blevet afvist fra den svenske ambassade i Havana, vil herved kunne få ansøgningen behandlet efter de danske regler.

De danske repræsentationer er bemyndiget til – uden forelæggelse for Udlændingestyrelsen – at udstede såkaldte bona fide-visa i de tilfælde, hvor repræsentationerne skønner, at der ikke er nogen immigrationsrisiko. Såfremt der skønnes at være immigrationsrisiko, skal de danske repræsentationer forelægge visumansøgningen for Udlændingestyrelsen.

De visumansøgninger, der forelægges for Udlændingestyrelsen, afgøres efter den visumpraksis, der fremgår af Indenrigsministeriets notat vedrørende visumpraksis af 18. november 1999, som er fremsendt til Folketingets Retsudvalg den 19. november 1999 (Folketingsåret 1999-2000, Alm. del bilag 259).